

ældelse for Sælgerens Fordring paa Købesummen o. s. v., ikke have udstrakt den til at ramme ogsaa de øvrige Krav, som et saadant Kontraktforhold maatte afføde, finder formentlig, foruden i det nysanførte, sin naturlige Forklaring i en anden Omstændighed. Den ommeldte Begrænsning hænger øjenblyndt nøje sammen med den mere begrænsede Anvendelse, som de herhenhørende Bestemmelser baade havde i den ældre franske Ret og endnu have beholdt i de fleste Lovgivninger. Saa længe man ved Køb og Salg nøjes med at medtage Salg fra Næringsdrivende til private Kunder til Húsbrug, er der god Sammenhæng i ikke at tale om den anden Fordring end Sælgerens Fordring paa Vedlæg; for efter Forholdets Natur bliver her saa at sige aldrig Spørgsmaal om nogen anden Fordring. Men forlades først dette snævrere Omraade, skønnes denne Begrænsning i Henseende til Kravets Genstand ikke heller længere at egne sig til at fastholdes.

Efter hvad der udtales i den norske Komites Motiver (S. 27—28), ender Komiteen ogsaa Vægten af de Grunde, som tale for at give Reglen om tre Aars Forældelsens Anvendelse paa de omhandlede Kontraktforhold den foreslaede Bidde. Naar den ikke desmindre har ment at burde blive staaende ved den ovenfor angivne Grænse, har Grunden hertil, efter hvad der sammesteds anføres, været, dels at Komiteen, særligt under Henhyn til Udtalelser, der i Norge ere fremkomne fra Forretningsverdens Side (se Motiverne S. 23), har ment at burde søge Undtagelserne fra den sædvanlige Frist af ti Aar saa vidt muligt begrænse, dels at den har befrugtet, at der under den foreslaede vide Formulering vil kunne vise sig at være indbefattet Krav, som Komiteen ikke gerne vilde se uundertastede den kortere Frist. Komiteen har i saa Henseende særligt henledet Opmærksomheden paa Fuldmagtsforholdet, hvor efter Forslaget den korte Frist ogsaa vil komme til at gælde for Fuldmagtsgiverens Krav paa Fuldmægtigen.

Nogen virkelig Fare for, at den korte Forældelse ifølge den foreslaede Formulering skulde komme til at ramme Krav, som der var Grund til at holde udenfor den, antages imidlertid ikke at være forhaanden. Tre Aars Forældelsen vil, som Bestemmelsen lyder, komme til at ramme ethvert Krav, som støttes paa — d. v. s. for hvilket der eventuelle Søgsmålsgrundlag vil være — Aftalen om henholdsvis at sælge og købe, at udføre Arbejde og betale dertfor o. s. v. For saa vidt der derimod ved Siden af den Kontrakt, hvorom Talen er, tillige kan paa-

beraabes et andet Skyldgrundlag, for hvis Vedkommende tre Aars Forældelsen ikke gælder, vil Krav ifølge dette kunne rejses, ogsaa efter at den Tid er forbi, da der kunde støttes et Krav paa Kontrakten. Dette vil saaledes finde Anvendelse, hvor der fra den paagældende Parts Side foreligger et Forhold, som rent bortset fra Kontrakten, udgør et Rettsbrud, der forpligter til Erstatning, — som f. Eks. hvor en Fuldmægtig, der har indfaskeret Penge for sin Principal, uberettiget har brugt Pengene. Forholdet kan dernæst være det, at der foreligger et konkurrerende kontraktmæssigt Grundlag. Dette Tilfælde vil f. Eks. foreligge, hvor en Fuldmægtig har indfaskeret Penge for sin Principal og med Hjemmel i Forholdet, eller med særlig Tilladelse fra Principalen, har ladet Pengene gaa ind i sin Formue. Som Grundlag for den Forpligtelse til Tilbagebetaling, der herved er stiftet, foreligger alle de Elementer, som begrunde en Forpligtelse ifølge Laan til Gje. At den Aftale, som foreligger i sidstnævnte Henseende, er kombineret med en Aftale om Udførelse af Arbejde, kan ikke gøre den selv til en Aftale af sidstnævnte Art. For saa vidt derimod Forholdet stiller sig saa, at Principalen er indskrænket til at støtte sit Krav paa at faa Beløbet hos Fuldmægtigen, derpaa, at denne ikke med pligt-mæssig Omhu har forvaret de Penge, han har faaet i sit Værge, vil Kravet være begrænset til tre Aar. Overensstemmende med det anførte vil Forskriften i § 3 Nr. 1 heller ikke ramme et Erstatningskrav, som støttes paa, at den anden Part ved Svig eller Tvang har bevæget sin Medkontrahent til at afslutte Kontrakten; Skyldgrunden er ogsaa i dette Tilfælde, ikke den anden Parts Løfte, men et Rettsbrud fra hans Side.

Det kan endnu bemærkes, at medens Omraadet for tre Aars Forældelsen, naar denne kommer til at ramme ethvert Krav, der støttes paa en Kontrakt af noget af de omhandlede Slags, for disse Forholds Vedkommende faar en naturlig og derfor ogsaa baade sikrere og forstaeligere Afgrænsning, vilde det, naar en Begrænsning af den foran omhandlede Art skulde sættes, have sin Vanfærlighed at angive denne paa en saadan Maade, at Reglens Grænser blive nogenlunde sikre. Formes Lovens Forskrift uden yderligere begrænsende Angivelser saaledes, at den angaar Sælgerens (o. s. v.) „Fordring paa Betaling“, vil Tvivl rejse sig om, i hvilket Omfang den tør anses anvendelig i Tilfælde, hvor Vedlægget skal erlægges, ikke i Penge, men i andre Værdier; fremdeles, hvorvidt den tør anses anvendelig i Tilfælde, hvor der